

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะและวิธีใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษและภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์
๒. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย
๓. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคขยายภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยศึกษาลักษณะและวิธีใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษและภาษาไทยโดยละเอียด แล้วมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างลักษณะและวิธีใช้ประโยคขยายในภาษาทั้งสอง ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาในการเรียนเรื่องประโยคขยายภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย จากนั้นจึงสร้างแบบสอบถามเรื่องการใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประกอบด้วยข้อสอบจำนวน ๗๐ ข้อ โดยยึดผลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาจาก หนังสือ "The Grammar of English Predicate Complement Constructions" และแบบเรียน "Integrated Syntactic-Semantic Exercises" เป็นหลัก หลังจากได้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และหาความเหมาะสมของคำสั่งและเวลาที่ใช้ในการสอบของแบบสอบแล้ว ได้นำแบบสอบไปทดสอบกับนักศึกษาระดับปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน ๑๕๐ คน จากนั้นจึงทำการตรวจให้คะแนนกระดาษคำตอบของนักศึกษากลุ่มดังกล่าว นับจำนวนข้อผิดในการใช้ประโยคขยาย แล้ววิเคราะห์หาสาเหตุ และแบ่งประเภทตามสาเหตุของข้อผิดโดยหาการอธิบายของข้อผิดทั้งหมด

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้ คือ

๑. ประโยคขยายในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีความแตกต่างกันในการนำหน้า
ประโยคขยาย โครงสร้างของประโยคขยาย ประเภทของประโยคขยาย และกฎเกี่ยวกับการใช้
ประโยคขยาย
๒. นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ประโยคขยาย
อยู่ในระดับปานกลาง กำเนิดิมเลขคณิตจากคะแนนสอบของนักศึกษาเท่ากับ ๔๕.๔๑๖ ค่าความ-
เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสอบเท่ากับ ๕.๐๑๑
๓. ข้อผิดในการใช้ประโยคขยายภาษาอังกฤษของนักศึกษา แบ่งตามประเภทของสาเหตุ
มีจำนวนดังนี้
  - ๓.๑ ข้อผิดอันเกิดจากความแตกต่างของคำนำหน้าประโยคขยายในภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย มีจำนวนร้อยละ ๒๔.๗๗
  - ๓.๒ ข้อผิดอันเกิดจากความแตกต่างของโครงสร้างประโยคขยายในภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย มีจำนวนร้อยละ ๒๔.๗๗
  - ๓.๓ ข้อผิดอันเกิดจากความแตกต่างของประเภทของประโยคขยายในภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย มีจำนวนร้อยละ ๒๕.๗๗
  - ๓.๔ ข้อผิดอันเกิดจากความแตกต่างในการใช้กฎไวยากรณ์ปริวรรต มีจำนวน
ร้อยละ ๑๐.๗๗
๔. ประเภทของคำนำหน้าประโยคขยายที่นักศึกษามีปัญหาในการใช้มากที่สุดได้แก่
'poss...ing' รองลงมาคือ 'that' และ 'for...to' ตามลำดับ
๕. โครงสร้างของประโยคขยายที่เป็นปัญหากับนักศึกษามากที่สุดได้แก่ โครงสร้างแบบ
Object Noun Phrase Complementation (NP AUX V_T S) โครงสร้างที่
เป็นปัญหาน้อยที่สุดได้แก่ โครงสร้างแบบ Transitive Verb Phrase Complementation
(NP AUX V_T NP S)
๖. ประเภทของประโยคขยายที่เป็นปัญหากับนักศึกษามากที่สุด คือ ประโยคขยายนามวลี
๗. กฎไวยากรณ์ปริวรรตที่นักศึกษามีปัญหาในการใช้มากที่สุด คือกฎการละคำนำหน้า
ประโยคขยาย รองลงมาคือกฎการวางตำแหน่งของคำนำหน้าประโยคขยาย และกฎการละคำบุพบท
ที่อยู่หน้าประโยคขยาย ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลจากการเปรียบเทียบประโยคขยายในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในบทที่ ๔ ทำให้เห็นว่า ประโยคขยายของภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันทั้งในด้าน คำนำหน้าประโยคขยาย โครงสร้าง ประโยค และการใช้กฎไวยากรณ์ปริวรรต ซึ่งความแตกต่างนี้อาจเป็นสาเหตุของความผิดพลาดในการใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยได้ จากการวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่าผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับผลการเปรียบเทียบ กล่าวคือ นักศึกษามีข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างของ คำนำหน้าประโยคขยายมากที่สุด รองลงมาคือข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างของโครงสร้าง ประโยค ของประโยคขยาย และการใช้กฎไวยากรณ์ปริวรรต ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการใช้คำนำหน้าประโยคขยายในภาษาอังกฤษและภาษาไทย จะเห็นว่า มีความแตกต่างในเรื่องของคำกริยาในประโยคใหญ่ กล่าวคือ ในภาษาอังกฤษจะใช้คำนำหน้า ประโยคขยายคำใด ขึ้นกับคำกริยาเฉพาะในประโยคใหญ่ ส่วนในภาษาไทยไม่มีลักษณะเช่นนี้ นักศึกษา จึงใช้คำนำหน้าประโยคขยายผิด ตัวอย่างเช่น

* Somebody trusts John that he could do the work.

(Somebody trusts John to do the work.)

* The boy accepted stealing my pocket.

(The boy accepted that he stole my pocket.)

ส่วนโครงสร้างประโยคขยายในภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทยก็เพราะใน ภาษาไทยไม่มีโครงสร้างลักษณะดังกล่าว โดยเฉพาะโครงสร้างที่มีบุพบทนำหน้าประโยคขยายจะเป็น ปัญหามากที่สุด เพราะในภาษาไทยไม่มีบุพบทนำหน้าประโยคขยายเลย ตัวอย่างเช่น

* John persisted reading the novel.

(John persisted in reading the novel.)

* I wait you to make a decision.

(I wait for you to make a decision.)

ผลการวิจัยค่านับว่าสอดคล้องกับการวิจัยของพงษ์ศรี เดชะวันนะ^๑ และดวงเดือน สุวัฑดี^๒ ด้วย ซึ่งพบว่าความแตกต่างของโครงสร้างในประโยคขยายภาษาอังกฤษและภาษาไทย เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคขยายภาษาอังกฤษ

ส่วนประเภทของประโยคขยายภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาแก่นักศึกษามากที่สุดคือ ประโยคขยายนามวลี ทั้งนี้เพราะในภาษาไทยมีประโยคขยายนามวลีเพียงประเภทเดียว ลักษณะความแตกต่างของคำนำหน้า และโครงสร้างจึงเป็นปัญหาหลักแล้ว ทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ ส่วนประโยคขยายกริยาวลีเป็นปัญหาน้อยกว่าเพราะไม่มีในภาษาไทย จึงไม่ทำให้เกิดความสับสนมากนัก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งปรากฏว่าปัญหาสำคัญในการใช้ประโยคขยายภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้แก่การใช้คำนำหน้าประโยคขยาย และโครงสร้างของประโยคขยาย ฉะนั้นผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะใหญ่เกี่ยวกับในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย ควรพิจารณาในหัวข้อทั้งสอง เป็นสำคัญ กล่าวคือ

๑. ผู้บริหารการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยควรพิจารณาวางหลักสูตรการศึกษาภาษาอังกฤษ โดยเน้นหนักในการสอนความรู้เกี่ยวกับการใช้ประโยคขยาย แจ่มชัดจนทำให้ครูสอนและผู้แต่งตำราเรียน ทำเนิการต่อไป

๒. อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ควรสอนการใช้ประโยคขยายภาษาอังกฤษ โดยเน้นหนักค่านการใช้คำนำหน้าประโยคขยาย และโครงสร้างของประโยคขยายภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ ทั้งนี้ควรชี้ให้เห็นความแตกต่าง เมื่อเปรียบเทียบกับประโยคขยายในภาษาไทย รวมทั้งฝึกฝนให้นักศึกษาสามารถใช้ประโยคขยายได้อย่างถูกต้อง

^๑ Pongsri Lekawatana, et al., A Contrastive Study of English and Thai.

^๒ Duangduen Yuvahongs Suwattee, "A Linguistic Analysis of Difficulties in the English Verbal System Encountered by Native Speakers of Thai."

๓. ผู้แต่งคำกริยาเรียงและผู้ประพันธ์เป็นผลวิชาภาษาอังกฤษ ควรบรรจุเนื้อหาการเรียน การใช้ประโยคขยายภาษาอังกฤษ โดยเน้นเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้าประโยคขยาย และโครงสร้างของประโยคขยายเป็นสำคัญ และในการประเมินผลก็ควรที่จะหาวิเคราะห์ดูเสมอว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคขยายคำอื่น ๆ ควบหรือไม่

๔. สำหรับผู้วิจัยอื่น ควรจะได้อำนาจการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องอื่น ๆ ระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยของอนุประโยคประเภทอื่น ๆ เช่น Relative Clause, Direct-Indirect Speech ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจเช่นกัน